

AYIN

¹²¹ Hükümü ve adaleti yaptım;

Bana gaddarlık edenlere beni bırakma.

“Rab, beni kötülüklerden koru, kötülerin eline beni düşürme” şeklindeki bir dua hepimizin ortak duasıdır. Fakat “Rab, senin adil hükümlerine göre yaşadım” diyebilmek –**Mesih hariç**– hiç kimse için mümkün değildir.

Bu durumda kendimizde olan bir erdemden ya da yaptığımız iyi bir işten dolayı bereketlere layık olduğumuzu ya da Tanrı'nın iyiliklerini kendi gücümüzle kazanıp hak ettiğimizi söyleyemeyeceğimiz açıktır. Ancak insan “Adil ve doğru olanı yapamasa da,” mezmurcu, içinde bulunduğu bu umutsuz durumda bile insana Tanrı'dan merhamet dileyebileceğini göstermektedir.

Düşmüş insanın durumu o kadar kötüdür ki, adaletsizlikten yakınır fakat konu kendi çıkarı ya da kişisel kazancı olduğu zaman adaleti ihmal eder.

Böyle bir durumda mezmurcu, Tanrı'nın yargı kürsüsünde açıkladığı kararı (hükümü) düşünerek, düşmanların kötülüğünden korunmayı diliyor. Kötülerin eline düşmemek için Tanrı'dan yardım diliyor. Bu duanın arkasında, “başkasına adaletsizlikle kötülük yapanlara, adaletsizliğin kötülüğü gelir” şeklinde bir düşünde belli oluyor.

Tanrı'nın önüne kendi zayıflıklarımızla ve eksikliklerimizle yüz yüze geldiğimizde, yardım için Tanrı'dan başka bir yere gidemeyeceğimizin de farkına varırız. Böyle bir zamanda merhamete (korunmaya) olan ihtiyacımız ve düşman eline düşmekten korkan canımız, önce “keşke suça bulaşmasaydım (masum kalsaydım)” düşüncesi ile ezilir. Buradan çıkan ders ise, bundan sonra belaya bulaşmamak şeklinde olur. Pişmanlık, bir kişiyi böyle sürüklediğinde, hatasına ve suçuna karşın merhamet dilemek ortaya çıkar. Layık olmadığını bildiği halde, ihtiyacı olan şeyin merhamet edilmek olduğunu gören kişi, bu ayetteki gibi “Rab, beni düşman eline düşürme” diye dua eder.

Böyle duygular içinde ve samimi pişmanlıkla dua eden günahkarın, aklandığı yer ise tam da burasıdır. Kendisini koruyabilecek ya da kurtarabilecek bir gücü olmadığı gerçeği ile yüzleşmek; kötülerin elinden kurtuluşu hak edecek bir şeyi olmadığını görebilmek; Tanrı'dan başka bir yolu ve Tanrı'dan başka bir kurtuluşu olmadığı görebilmek ruhsal aydınlanıştır (bu da bereketlenmenin kendisidir).

Mezmurcunun bu durumu, lütuf edilme ihtiyacı ile Tanrı'dan dilenmeye gelmesini açıklıyor.

Siz böyle bir aydınlanış ve alçalış ile en son ne zaman duaya başladınız? Yoksa dualarınızı başlatan şey [Tanrı'ya emretmek gibi], biriktirmiş olduğunuz ihtiyaçlar listesi mi?

Dua: Adil ve doğru olanı yaptım, gaddarların eline bırakma beni...

(Mezmunur 18:20-24, II.Korintliler 1:12)

(II.Petrus 2:9 Görülüyor ki Rab kendi yolunda yürüyenleri karşılaştıkları denemelerden nasıl kurtaracağını bilir...)

¹²² **Kulunun iyiliğini güvende tut;**

Gururlular bana kötülük etmesinler.

Mezmurcu *iyilik* içinde yaşamak için Tanrı'ya dua ediyor. Mezmurcu da hepimiz gibi bu yaşamda *refah* içinde olmayı istiyor. Tanrı'dan beklediği *iyilik* başka ne olabilir diye düşündüğümüzde, hepimizin ortak isteği olan *mutluluk* ve *sağlık* içinde yaşama isteği diyebiliriz; buna, ihtiyaç anında *yardım* görmeyi, günlerini *esenlik* içinde geçirmeyi, *kötülükten korunmayı* da dahil edebiliriz. Belki bu listeye genel olarak başka şeyler de ekleyebiliriz (aile, iş, çocuklar, uzun ömür v.s. hakkında).

Ancak Tanrı'dan isteyeceğimiz *iyilik* için, belki de şöyle demek bilgece olabilir (Mezmur 34:8; 104:33-34): “Rab, senin *iyiliklerinin farkında olabileyim*; Rab, senin *iyiliklerini ilan eden bir yaşam için beni donat*; Rab, senin *iyiliklerini başkalarıyla paylaşabileyim*; Rab, *iyiliklerinle sevinebileyim, iyiliklerinin tadını çıkararak devam edebileyim...*”

Diğer yandan mezmurcu Tanrı'dan *iyilik* dilerken, “*güvende tut*” diyerek, bu iyiliğin korunması için de dua ediyor. Duanın *iyilik* isteyen kısmına ait listeye bakarsak, bu *iyiliği* herkes istiyor. Ancak Tanrı'dan bir güvence istemek, Tanrı ile yakın ilişkiyi ima etmektedir.

Çünkü eğer Tanrı iyiliğimizi güvence altına almışsa düşman bize yaklaşamaz, eğer iyiliğimiz Tanrı'nın garantisi altında ise, o zaman kötülükten korkmak gerekmeyecektir. Öyleyse mezmurcunun Tanrı'dan istediği *iyilik* için yukarıdaki listeye *düşmanlardan kurtuluş, kötülükten korunma* konusu da dahil etmeliyiz.

Tanrı'dan isteyeceğimiz *iyilik* hakkında veya bu iyiliğin içine dahil ettiğimiz şeyler hakkında düşünmeden önce, Tanrı ile yakın ilişki için dua etmemiz gerekiyor. Çünkü diğer şeyler Tanrı'da isek, zaten O'nun güvencesi altındadır.

Mezmurcu da hepimiz gibi, insani ihtiyaçlarla Tanrı'nın önüne geliyor, *iyilik* ve *düşmanlardan kurtuluş* diliyor. Bu anlamda mezmurcu “*Rab, iyiliğimin kefilisi (güvencesi) sen ol*” diye dua ediyor.

Bizler mezmurcunun günlerine göre Tanrı hakkında daha fazla şey biliyoruz. Mezmurcu *iyilik* için Tanrı'dan bir garanti istedi, ancak Tanrı daha fazlasını yaptı (İşaya 7:11 krş. Romalılar 10:6-7). Bu yüzden Mesih yeni bir antlaşmanın, “*daha iyi bir antlaşmanın kefilisi olmuştur.*”

Mezmurcu *iyilik* için dua etti ve Tanrı da Mesih aracılığı ile kalıcı bir *iyilik* verdi: *dünyadan, benlikten, şeytandan, günahattan, sonsuz yargıdan tam kurtuluş* (Vahiy 21:3 krş. 21:4)... Mezmurcunun bu dileği, Tanrı halkının tarih boyunca olan yakarışının ve en derin ihtiyacının bir özeti olarak karşımızdadır. Bu duanın cevabı olarak Kutsal Kitap'ın Tanrısı, halkının en derin ihtiyacı için biricik Oğlu'nu vermiştir.

Sizler duanızda ihtiyacınız olan iyiliklerin listesini mi Tanrı'ya veriyorsunuz, yoksa duanızda Tanrı'nın kendisini mi istiyorsunuz?

Unutmayın! *'Size kurtuluşunuz veren, size kendisini veren Tanrı'* yüreğinizin her zaman esas ihtiyacıdır.

Dua: Güven altına al kulunun mutluluğunu, baskı yapmasın bana küstahlar...
(İbraniler 7:21-25; 8:6)
(Mezmur 11:7; 33:18-22)

¹²³ **Gözlerim sönüyor senin kurtarışın için**

Ve adalet sözünü özlemekten.

Mezmurcuyu bu duada, bir sıkıntı konusunda cevap almak için beklerken görüyoruz. Tanrı'nın kurtarışını özleyiyor. Biliyor ki, Tanrı kurtardığı zaman, düşmanlar da Tanrı'nın adaletini görecektir.

Böyle bir kurtuluş, mezmurcu için merhamet edilmek anlamına geldiği gibi, düşmanlar için de kutsal bir adalet ile yüzleşmek anlamına gelmektedir.

Açıkçası mezmurcu, Tanrı'nın adalet ve merhamet sözlerinin gücünün açıklanmasını istemektedir; bunu özlemektedir. Tanrı'dan bir söz duymayı istemek, özlediği bir sözü Tanrı'dan duymayı istemek; gerçekleştiğinde ise kurtuluş ve sevinç anlamına gelecektir.

Fakat Tanrı'nın Sözü'nün gerçekliğine inanan birisi için bile bazen beklemek yorucu olabilir. Bu ayetlerde mezmurcu da bizlerin insani güçsüzlüğü ile dua ediyor (Mezmur 143:6, 31:9-13 *Rab, gözlerim sönüyor... RAB, umut etmek için bakmaya devam ediyorum, bir şey göremiyorum...*).

Bu yakarıştan ne öğrenebiliriz? Gözlerimiz ya da bedenimiz tükense de (Mezmur 32:4 krş. 5), sıkıntılarımızı veya ağlayışımızı Tanrı'ya kaldırmakla, O'nu Kurtarıcımız olarak sıkıntılarımızın üzerine çağırmış oluruz. Mezmurcunun da yaptığı şey budur. Bu ağlayış içeren yakarış, *"Rab, kurtuluş için buradayım, kurtarışın için halen bekliyorum..."* diyen bir serzenişi de içermektedir. Çünkü bu dua kurtuluş için halen Tanrı'nın Sözü'ne, halen Tanrı Sözü'ndeki vaade dayanmaktadır (Mezmur 31:9-13 krş. 31:14-16). Çünkü bu dua Kurtarıcı Tanrı'yı çağırılmaktadır.

Diğer yandan Tanrı'nın yolları ve planları, bizim yollarımızdan farklıdır (İşaya 55:8-9). Bize düşen şey sadık kalmaktır. Çünkü *"Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez."*

Öyleyse Tanrı'nın yardımını aramaksızın ya da yardımı Tanrı'dan beklemeksizin çözümü kendi yollarında arayanlar için ne demek gerekir?

Güçlü iman bekler; çünkü böyle bir iman dayanır... çözümü Tanrı'dan bekler... bu iman beklerken de güçlenir ve meyve verir: sabır...

Dua: Gözümün ferisi sönüyor, beni kurtarmanı, adil sözünü yerine getirmeni beklemekten...

(73:26 Bedenim ve yüreğim tükenebilir, ama Tanrı yüreğimde güç, bana düşen paydır sonsuza dek)

(II.Korintliler 4:8-10, II.Petrus 3:8-9)

¹²⁴ **Kuluna senin sevgine göre davran,
Ve kanunlarını bana öğret.**

Tanrı'nın sevgisini (76-77) ve kanunlarını (12) aramak, Tanrı'yı hoşnut etmeyi aramakla ilgili bir dua olabilir. Tanrı'nın sevgisini tatmak, O'nunla yakın bir ilişki içine girmektir. Sevgi ve paydaşlık ilişkisi içine girdiğiniz Tanrı'nın, kanunlarına bakarak, hem Tanrı'yı tanımakta ilerlersiniz hem de nasıl yaşamanız gerektiğini öğrenirsiniz.

Bu yaşamda *"nasıl yaşayacağım?"* konusu, bu yaşamın kalitesini belirler. Hiçbir amacı olmadan yaşamak, bir çok kimse için mümkün değildir. Çünkü bu, boşlukta yaşamak ya da umutsuz yaşamak gibi bir şey olur. Diğer yandan bazı insanlar için yaşam amacı belirlemek oldukça zordur. *"Neden buradayım –niçin başka bir yerde değil; bu yaşamın anlamı nedir – benim yaşamımın bir anlamı var mı; benim bu dünyada olmamın dünyaya kattığı bir şey var mı?"* gibi sorular, pek çok kimseyi yıllar boyunca meşgul etmiştir. Yine pek çok kimse *"acaba Tanrı'nın benim için olan amacı nedir; Tanrı'nın benim için olan isteğinden nasıl emin olabilirim?"* diye düşünmüştür. Bu yaşamın geçici hedefleri içinde kalıcı bir hedef üzerinde yürümek, yaşama gerçek bir doyumluk ve tatmin getirecektir.

Diyelim ki okulunuzu bitirmek istiyorsunuz, çok çalıştınız ve okul birincisi olarak bitirdiniz. Hedefinize ulaştınız, bundan sonra ne olacak? Bir iş bulmak istediniz, iyi bir şirkette iş buldunuz; işinizden memnun olarak çalışmaya devam ediyorsunuz; fakat bundan sonra ne olacak? Ev kurmayı, evlenmeyi planladınız; bunları da gerçekleştirdiniz; bundan sonra ne yapacaksınız; yaşamınızın bundan sonrası için hedefiniz ne olmalıdır? Bu geçici hedefler gerçekten güzeldir; gereklidir. Ancak bu hedeflerin en başına, yaşam boyu değişmeyecek ve yaşam boyu hep devam edecek bir hedef koyarsanız, dünyada bir fark yaratırsınız.

Mezmurcu bu duasında yaşamını belirleyecek şeyin *'ben değil –benim planım, benim kararım, benim isteğim değil,'* Tanrı'nın sevgisi ve Tanrı'nın düzenlemeleri olsun istiyor. Tanrı'nın kendisi bu yaşamın en birincil hedefi olduğunda, başarılı bir öğrenci olma isteğiniz, Tanrı'nın övülmesine ve insanın iyiliğine hizmet edecektir. Tanrı'nın sevgisi ve düzenlemeleri sizin yaşam standardınız olduğunda, iyi bir işçi, iyi bir memur, iyi bir patron, iyi bir eş, iyi bir baba ya da iyi bir anne olma hedefiniz, Tanrı'nın yüceliğine ve dünyanın daha güzel bir yer olmasına hizmet edecektir.

Diğer yandan böyle bir duayı ancak kendisini gerçekten tanıyan (kendi ihtiyacını bilen) bir kimse yapabiliirdi. Çünkü bu yaşama kalıcı bir anlam katan şeyi istiyor: Tanrı'nın sevgisini (Mezmur 25:6-7; 40:11). Çünkü Tanrı'ya dayanmadıkça yenilenmiş ve amacı olan bir yaşam yaşayamayacağız; Tanrı sevgisine, Tanrı Sözü'ne dayanmadıkça yeni bir yaşamı arzulasak bile bunu başaramayacağız.

Bir kimse kendisini gerçekten tanımak isterse öncelikle Tanrı'yı tanımalıdır... **Bir kimse esas ihtiyacını anlamak isterse Tanrı'nın Sözü'nü araştırmalıdır...**

Sanırım *"Tanrı'nın sevgisi"* konusuna dualarımızda daha fazla yer vermeliyiz; bu konuda biraz daha düşünmeliyiz.

Dua: Kuluna sevgin uyarınca davran, bana kurallarını öğret...
(Mezmur 143:10, İbraniler 13:21, I.Petrus 2:5)
(I.Korintliler 15:28 ... Tanrı her şeyde her şey olsun.)

¹²⁵ **Ben senin kulunum, bana anlayış ver ki
Senin tanıklıklarını bileyim.**

Tanrı ve Kutsal Kitap merkezli düşünen ve öyle yaşamak isteyen bir kimse Tanrı'dan ne diler? Kral Süleyman hizmetinin başlangıcında Tanrı'dan zenginlik ya da düşmanlarının ölümünü değil bilgelik istemişti (II.Tarihler 1:10).

Mezmurcu da bu duasında Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşam için (kulluk) anlayış dileniyor. Tanrı'nın tanıklığını bilmek, Tanrı'ya olan hizmetinde O'nun hoşnut eden şeyi ve hoşnut etmeyen şeyi ayırt etmek; ve böylece kendi tanıklığını Tanrı'nın tanıklığına göre düzenlemek istiyor.

Tanrı'nın Yasası'nı ve Tanrı'nın tanıklığını anlamak için olan bu dua, gerçekte bu yaşamı doğru bir şekilde tanımlayabilmemiz için hepimizin ihtiyacı olan bir yaklaşıma dikkatimizi çekmektedir.

Genelde On Emir gibi, "yap-yapma" şeklinde verilen emirleri, "böyle yapmak *doğru* olur; böyle yapmamak *yanlış* olur" şeklinde anlıyoruz. Ancak "komşumuzu sevmek" pratikte ne anlama geliyor (krş. Luka 10:25-37)? Mesih'in bir gün tekrar gelecek olması (Matta 13:40-43) benim şimdiki yaşamım için ne anlam ifade ediyor? Günahların karşılıksız affedilmesi (krş. Luka 15:11-32) benim gündelik yaşamımı nasıl etkiliyor? Son yargı, sonsuz yaşam gibi konular, Tanrı ile ve insanlık ailesi ile ilişkiyi nasıl etkiliyor? Bu gibi soruları daha çoğaltabiliriz...

Bir çok zaman bu yaşamda Mesihsel bir duruş sergilemekteki eksikliğimiz de, bu ve benzeri soruların yaşamımızda bir denge oluşturacak yerde olmamasından kaynaklanmaktadır. Bu duadaki "bilgelik, anlayış, ayırt etme" armağanı için olan yakarış, tam da bu konulardaki (sorulardaki) zayıflığımızı cevap niteliğindedir.

Aklımızda bildiğimiz ve onayladığımız Müjde'yi, bu yaşamda benlikten, dünyadan ve şeytandan korunarak nasıl kullanacağımız konusu ise tam da bu duanın konusudur.

Diğer yandan bu dua, Kutsal Ruh'un işleyişine dikkatimizi çekiyor (Yuhanna 14:16, 26; 15:26; 16:7-14). Kutsal Ruh bu kişide çalıştığı için, mezmurcu kötülerin kötülüğüne bakıp "günahkarlar böyledir" demiyor; başkalarının eksik ve zayıf yönlerine bakıp, "ben onlar gibi değilim..." şeklinde boş övünme içinde düşmüyor. Mezmurcu Tanrı'nın tanıklığı ve Tanrı'nın sözleri karşısında, kendisinin nasıl görüldüğü ile daha fazla ilgili olduğu için, Tanrı'dan anlayış ve bilgelik dileniyor.

Demek ki mezmurcu zayıflıklarla kuşatılmış bir kimse olduğunun farkındadır. Duası "Mesih gibi" olmakta ilerlemek isteyen bir kişinin yakarışı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunu "Ben senin kulunum" diye seslenişinden anlıyoruz: "Tanrım, sana hizmet, tapınma ve tanıklık için

bana bilgelik ver...” diye dua ediyor.

Dua: Ben senin kulunum, bana akıl ver ki, öğütlerini anlayabileyim...
(Meseller 9:10, Mezmur 111:10, Yakup 1:5)
(I.Yuhanna 5:20, Yuhanna 17:3)

¹²⁶ **RAB’bin işleyeceği zamandır;**

Senin yasanı bozdular.

Tanrı sadece kurallar, ilkeler, prensipler vermiyor; bunların yaşamda etkin kılınmasını da istiyor.

Günah ve düşüş ile gelen bozulmuşluk, gündelik yaşamda kendisini Tanrı’ya isyan ile belli ediyor. İnsanlar Tanrı’yı severek ve Tanrı’nın düzenlemelerine itaat ederek yaşamak yerine, kendilerini veya başka şeyleri severek yaşamayı istiyorlar. İnsanlar bütün insanları severek yaşamak yerine, bencilce, gururla kendi benliklerine göre yaşamayı istiyorlar. Sonuç olarak insanlar çalıyor, öldürüyor, iftira atıyor, savaşıyor, Tanrı’ya küfrediyor, şeytanın işlerine yardım ediyor, Tanrı’nın hükümlerine karşıt olan şeyler yapıyor; Tanrı’nın kurallarını, düzenlemelerini çarpıtarak, Tanrı’nın Sözü’nü ihmal ederek, Tanrı’nın adını düşüncesizce kullanarak Tanrı’nın Yasası’nı bozuyorlar.

İnsanlar Tanrı’nın “*yap*” dediğini yapmıyor veya eksik yapıyorlar... İnsanlar Tanrı’nın “*yapma*” dediği şeyi yaparak, Tanrı Sözü’nde kötü olan şeye “*iyi*” demiş oluyorlar. Bu şekilde insanlar Tanrı’nın emir ve yasalarını dinlemek istemiyorlar. İnsanlar Tanrı’nın düzenlemelerini bozarak Tanrı’nın yollarında değil, kendi yollarında gitmeyi istiyorlar.

Mezmurcu ise Yasa’ya baktığında, Tanrı’nın kutsallığının, adaletinin, merhametinin, sevgisinin dünyaya yerleşmesini ve Müjde’nin gündelik yaşamda etkin bir şekilde işlenmesini istiyor –*çünkü Tanrı’nın isteği de budur.*

İnsanın yasa tanımazlıkla kendini belli eden bu isyanı karşısında mezmurcu ise Tanrı’yı adil bir kral olarak hükmetmeye çağırıyor. Belli ki, mezmurcu kendisinin yargıç olmadığını biliyor ve bu kaos üzerinde işlemesi için Tanrı’yı davet ediyor.

Kuşkusuz böyle bir davet öncelikle imanlı kişinin kendi yaşamını Tanrı Sözü’ne göre disiplin ederek, yollarında Tanrı Sözü’nü uygulayarak yaşamasını gerektirmektedir. Çünkü Tanrı Sözü sadece bir bilgi değil, uygulamak için bir rehber ve yaşamak için de bir güçtür.

Yaşamlarımızı Tanrı’nın Sözü’ne göre düzenlemek elbette önemlidir; ancak bunu başkalarının yaşamlarında göremememiz, bir umutsuzluk sebebi olmamalıdır. Mezmurcunun sözleri, bir beklenti içermektedir. Tanrı’ya karşı isyankarlığın ve yasa tanımazlığın olduğu bir yerde, mezmurcu Tanrı’nın dünyayı yenileyeceğini, günahın getirdiği yıkımın tazmin edileceğini görüyor.

İnsanlar Babil kulesini yapmaya başladıklarında ne oldu? Tanrı onları engelledi. İnsanlar gururlarını ve kötülüklerini güçlendirmek için kendi planlarını yaptıklarında Rab de işleyip kendi planlarını uygulamıştı (Tekvin 11:1-9).

Benzer şekilde insanlar Mesih'i çarmıha gerdikleri zaman, Müjde'yi durdurdukları zannettiler; Tanrı ise Mesih'in dirilişi ile gūnahta kaybolmuş insanı kurtarmak için olan planını uygulayarak onlara cevap verdi (Titus 3:3-6).

Tanrı'nın sağlayışına, Tanrı'nın mutlak hükmedişine güven ile bakan bir kimse, kötülükleri gördüğü anda Tanrı'nın merhametini, adaletini, kutsallığını düşünerek Tanrı'nın elinin dokunuşunu bekler...

Kötülüklerden şikayet etmek yerine, merhamet ve adalet için, şifa ve barıştırma için çalışmaya başlamak; ve Tanrı'nın gücünün ve işleyişinin getireceği yenilenmeyi beklemek, bu ayette imanlı kişinin yolu olarak karşımıza çıkmaktadır. Siz bunu en son ne zaman yaptınız?

Dua: Ya RAB, harekete geçmenin zamanıdır, yasanı çiğniyorlar...

(Mezmur 9:10, 19; 102:13)

(krş. Matta 15:3-9)

(Malaki 3:13-15 krş. 3:16-18)

¹²⁶ RAB'bin işleyeceği zamandır;

Senin yasanı bozdular.

¹²⁷ **Bunun için senin emirlerini**

Altından, saf altından daha çok severim.

Bütün Mezmur boyunca sadık kişinin sıkıntılarına tanık olduğumuz gibi (123, 126), sadakatine de tanık olmaktadır (97, 167). Yani dünya kabul etmese de ve başkaları açıkça karşı çıksa da, Tanrı'ya ve Sözü'ne karşı açıkça bir bağlılık ve sevgi görüyoruz.

Dünya imanlı kimseleri doğruluktan, kutsallıktan, merhametten, adaletten ayırmaya çalışırken, bütün bunlara verilen cevap Tanrı Sözü'ne bağımlı olmak şeklinde kendini belli ediyor. Mezmurcu kötülerin kötülüğüne ya da dünyanın inançsızlığına baktıkça, Tanrı'yı ve Sözü'nü daha fazla seviyor.

Böylece mezmurcu *dünyanın yollarına rağmen* kendi yollarını belli ederek Müjde'ye tanıklık ediyor ve bu yolla kimin tarafında olduğunu belli ediyor:

II.Korintliler 2:14 Bizi her zaman Mesih'in zafer alayında yürüten, O'nu tanımanın güzel kokusunu aracılığımızla her yerde yayan Tanrı'ya şükürler olsun!

15 Çünkü biz hem kurtulanlar hem de mahvolanlar arasında Tanrı için Mesih'in güzel kokusuyuz.

16 Mahvolanlar için ölüme götüren ölüm kokusu, kurtulanlar içinse yaşama götüren yaşam kokusuyuz. Böylesi bir işe kim yeterlidir?

Mezmurcu kime ait olduğunu anlamış biri olarak kim olduğunu biliyor ve bu yüzden *dünyanın yollarına rağmen* kendi yollarını belli ederek Müjde'yi savunmuş oluyor. Yanlış öğretilere, Tanrı'nın gerçeğine sarılarak cevap vermiş oluyor:

Filipililer 1:27-28 Ancak yaşayışınız Mesih'in Müjdesi'ne layık olsun. Öyle ki, gelip sizi görsem de gelmesem de sizinle ilgili haberleri, tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, Müjde'de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, size karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım. **Böyle davranmanız onlara bir belirtidir –kendilerinin mahvolacağını, sizlerin ise kurtulacağını gösteren bir belirti.** Bu da Tanrı'nın işidir.

Dünyanın yasa tanımazlığı ve isyankarlığı sebebiyle, geleceğe dair umutsuzluk, endişe, korku ile kendisini belli eden kaos karşısında, mezmurcunun tutumu başka bir yol olmadığını göstermektedir.

Bu kayıp dünyayı yıkımdan kurtaracak yolda iman ile durmak (Yuhanna 14:6, 1:4; 5:21; 10:28 krş. I.Petrus 2:4), dünyaya başka bir kurtuluş olmadığını gösterecektir (Elçilerin İşleri 4:12). Kavga çıkararak tartışmalara karışmaksızın, mezmurcu Müjde'ye tanıklık ve Müjde'yi savunma görevini, Tanrı'nın emirlerine duyduğu sevgi ile belli etmektedir.

Tanrı'nın Sözleri'ni sevmek, Tanrı'nın ilkelerini severek yerine getirmek, Tanrı'nın hükümlerine sevgiyle bakarak yaşamak; bütün yollarında Mesih İsa'yı taklit etmek değilse nedir?

Sizin nasıl yaşadığınıza bakanlar kimi taklit ettiğinizi düşünüyor olabilir?

Dua: Bu yüzden senin buyruklarını, altından, saf altından daha çok seviyorum...
(Mezmur 19:10 krş. 19:11)
(Meseller 8:11 krş. Efesliler 3:8)

¹²⁸ **Bunun için bütün koşullarını her şeyde doğru sayarım;
Her yanlış yoldan nefret ederim.**

Mezmurcu dünyasal düzenlemelere ve yaşam koşullarına baktığında, dünyanın yolları ile kendi yolları arasında bir fark olması gerektiğini görüyor. Çünkü insanlar genellikle çoğunluğun fikirlerine uymakla ve çoğunluğun seçimlerine göre yaşamakla, gerçeğe göre yaşadıklarını düşünmeye eğilimlidirler. İnsanlar bazen büyük bir bütüne ait olmakla gerçeğin yolunda olmanın aynı şey olduğunu zannedebilirler. Mezmurcu içinde bulunduğu çağa ya da içinde içinde yaşadığı çoğunluğa Tanrı'nın Sözü aracılığı ile bakıyor; doğru veya yanlış hakkındaki ölçüyü, Tanrı'nın ne dediğine göre belirlemeye çalışıyor.

Yaşadığımız pek çok yerde şunu gözlemleyebiliriz: insanlar biraz Tanrısal konularla ilgileniyor ve sadece kendince uygun gördüğü kadarını yerine getirmeye çalışıyor. Bazen inandığını düşündüğü ruhsallığa aykırı şeyler yapıyor. Sonuçta yaşamlarında biraz Tanrısal kuralların biraz dünyasal kuralların karışımı ile, kendi yaşadıkları yolu gerçeğin yerine koyarak yaşıyorlar. Mezmurcu ise yollarını ve düşüncelerini titiz bir denetlemeden geçirmeye çalışıyor.

Diğer yandan mezmurcu Tanrısal koşulların ihlal edilerek yaşandığını gördüğü zaman, Tanrı Sözü'ne bağlılıkla yaşamının ne kadar değerli ve güzel olduğunu da söylemek istiyor olabilir. Kuşkusuz böyle bir tutumla Tanrısal koşullarda yaşamakla, dünyaya yanlış olan

yolları göstermiş olacaktır. Burada yine *“iki efendiye kulluk edilemez”* diyen Mesih’in öğretisi aklımıza gelmektedir (Matta 6:24). Bu öğreti bize *‘dar kapı ve geniş kapı’* hakkında yapacağımız tercihleri hatırlatmaktadır (Matta 7:13-14); ve yine bu öğreti bize *‘evini kaya üzerine yapmak ya da yapmamak’* konusundaki iki ayrı yolu hatırlatmaktadır (Luka 6:48-49).

Mesih’in evi kaya üzerine yapmak hakkındaki meselden hemen önce ne dediğini hatırlayın (Luka 6:46): *“Niçin beni ‘Ya Rab, ya Rab’ diye çağırıyorsunuz da söylediklerimi yapmıyorsunuz?”*

Mezmurcu da bir anlamda böyle ayrıma dikkat çekmektedir. Yazılmış sözleri okumak ve beğenmek farklı bir şey, yazılmış olan söze göre yaşamak ise farklı bir şeydir.

Sözleriniz ve yaşamınız Tanrı Sözü’ne değer veren biri olduğunuzu tanıklık ediyor mu? Dünyasal yaşamınızın arkasındaki öğreti hangi taraftan olduğunuzu belli ediyor mu; yoksa dünyada diğerleri gibi yaşayıp sadece kiliseye geldiğinizde mi vaftiz olmuş biri olduğunuzu hatırlıyorsunuz? Tanrısal Söz’deki bilgelik, aydınlanış, şifa sizin sözlerinizde ve işlerinizde görülüyor mu?

Tanrı’yı onurlandıran düşünce sizde etkin mi; yaşamınızı Tanrı’yı hoşnut eden düşünce mi yönlendiriyor?

Mezmurcunun dünya önündeki kesin olan ayrımı, kendinizi yeniden tartmanız gerektiğini söylemiyor mu?

Dua: Koyduğun koşulların hepsini doğru buluyorum, her yanlış yoldan tiksiniyorum...
(119:6, Meseller 30:5; 11:5)
(Daniel 12:2-3, I.Yuhanna 2:28 krş. Yuhanna 15:14)